



## A szemünk tanul meg először látni, vagy a szívünk tanul meg bízni?

*Jn 20,29*

■ SELMECZINÉ FÜZÉKOVÁ DIANA

Hazajövök fáradtan a munkából, csak egy kicsit is jó lesz leülni, becsukni a szememet, kizárni a külvilágot, hogy megérkezzem, utolérje a lelkem is a testemet. A tavaszi nap felé fordítom a fejem, lehunyom a szemem, és élvezem a nap melegítését, nem kell látni, de tudom, merre kell fordítanom a fejemet. Belesimulok a napsütésbe. Emlékeim között kutatok, jó lenne valamit felidézni. Becsukom a szemem, hátha akkor hamarabb meglátom, miközben fejemben rendezgetem a régi eseményeket, azt az egy bizonyost keresve.

Házastársamhoz bújok, behunyom a szememet, mert lehet, ha nyitva hagynám, hamarabb elillanna az a kis meghittség a teendők sűrűjében. Ilyen és hasonló pillanatokban nem a látásunk a fontos, hanem a megélés. Nem kell a tapinthatóság, csak a valóság, amelyben éppen vagyunk. Nem kelnek tágra nyílt szemek, csak elfogadó jelenlét.

Az ilyen hit, az ilyen bizalom, az ilyen szemmel való látás mindig egy lépéssel a látható határán túlra képes lépni. Jézus itt tulajdonképpen azokat nevezi boldognak, akik már nem láthatják őt testi szemmel – mégis rábízák magukat. Mert mernek a nem láthatóban is felfedezni erőt, hatalmat, kegyelmet, szentséget. Ilyen ráhagyatkozással, húsvéti szemmel legyünk képesek észrevenni a halál helyett az életet, a bűn helyett a megbocsátást, a seb helyett a dicsőséget, a kételyek helyett a kérdést, a kérdésben a választ, a válaszban húsvét örömét.

Itt a felismerés nem pusztán értelmi megértés, hanem ráébredés: amikor az ember nemcsak fel fog valamit Jézusról, hanem belül eljut a bizalomig. Néha vakok vagyunk arra, ami zajlik, történik körülöttünk, mintha az számunkra rejtve lenne. Aztán, amikor már ráébredünk, hogy ez nem csupán képzelt dolog, hanem valódi, az megérint és megmozgat. Ez a felismerés, amely akár új irányba terel. Ez a felismerés bizonyosságot keres, hogy aztán eljusson a hitvallásig.

Néha a felismerés csak később jön, nem az első információnál történik meg. Tamás már hallotta a hírt, de nem tudott hinni. A felismeréshez sokszor idő kell, belső út, sőt néha küzdelem. Ez felszabadító: a hit útján a lassúság nem kudarc. Aztán nem elég mások bizonyossága. Tamásnak meg kellett szólíttatnia. Ekkor nemcsak azt értette meg, hogy igaz, hanem azt is, hogy neki szól. A mélyebb felismerés nem a bizonyításkor, hanem a bizalom megszületésénél történik. Mert a látás ugyan meggyőzhet, de a felismerés szül igazi bizalmat, hitet és aztán hitvallást.

Illusztrációként Caravaggio mester *Hitetlen Tamás*<sup>1</sup> című festményét hozom, amely a feltámadott, sebeit feltáró Jézus és Tamás találkozását, igenk kontextusát naturalisztikus módon ábrázolja – azt

<sup>1</sup> [https://hu.wikipedia.org/wiki/Fájl:Caravaggio\\_-\\_The\\_Incredulity\\_of\\_Saint\\_Thomas.jpg](https://hu.wikipedia.org/wiki/Fájl:Caravaggio_-_The_Incredulity_of_Saint_Thomas.jpg).

üzelve, hogy van ugyan mit nézni is, és látni is, még akár tapintani is, de nem ezekre van szükség. A látás és a hit feszültségét kapjuk. A bizonyítékként mutatott seb és a feltételekhez kötött hit ellentétét. A „mire várok én az életemben, mielőtt bízni és hinni kezdek?” kérdés aktualitását szegezi nekünk. Milyen feltételekhez kötöm én a hitemet? Várok a „majd ha...” érkezésére, az „amíg” múlására – amelyek csalódásaimat, félelmeimet tükrözik? Amíg nem rendeződik az életem? Amíg nem érzek bizonyosságot? Amíg Isten „kézzelfoghatóan” be nem avatkozik? Boldog lennék, ha feltételek nélkül is hinnék. Tamásnak megadatott a látás, de megadatott a látás alól való felszabadítás.

Az igénkbeli boldogmondás paradoxona a hit felé terel. Ahol a boldognak mondott nem naiv, akinek hite nem vak, ám bízni tud egy láthatatlan, de hűséges Istenben. Mert nem a bizonyíték tesz boldoggá, hanem a bizalom. Őszinteséget kíván: tudok-e így bízni, ráhagyatkozni? Nem a kételyeinkben van a hiba, hanem a válaszainkban. Mert a kétely ugyan nem zár ki a kegyelemből, de nem is juttat közelebb hozzá. A kételyben nem lehet „berendezkedni”, megmaradni. A cél a hitre jutás. Mert a hit által tartatunk meg. Engedem-e azonban, hogy Jézus akár a kétségeimen keresztül vezessen mélyebb hitre? Mert Jézus nem elutasítja a kételkedő Tamást, nem megszegyeníti – hanem eljön hozzá, sőt teret ad a kételyek és bizonytalanságok felfedésére, a legbensőbb félelmek feltárására. De nem hagyja ott és nem hagyja benne. Ez hatalmas vigasztalás és igazi öröm. Az, aki átment a halálán, az igazságtalanságon és a gyűlöleten, és mégis közel enged magához.

Mert jelen akar lenni. Jelen akar lenni akkor is, amikor én még látni akarok. Jelen akar lenni akkor is, amikor még kételyeim vannak. Velem akar lenni: igéjében, ígéreteiben, a közösségi élményeimben, a személyes elcsendesedéseimben. Hogy aztán velem legyen az „amíg”-jaimban, a feltételeim letételénél, a felismerésem bizalomná éérésénél. Hogy velem legyen a húsvétomban.

A húsvéti látásmód mindig többet lát a jelen felszínénél. Ott is életet sejt, ahol még nagypénteki csend van. Ott is kegyelmet remél, ahol még seb lüktet. Nem tagadja a valóság fájdalmát – de nem engedi, hogy az legyen az utolsó szó. Ez a feltámadás felismerésének tekintete: amely nem azért lát, mert minden világos, hanem azért, mert Krisztus él.

Ebben válik a felismerés azzá a pillanattá, amikor a bizonyosság keresése átfordul személyes bizalomná. Ehhez szükségünk van olyan éberségre, amelyet nem terel semmiféle kíváncsiság. Szükségünk van olyan igazlelkűségre, amelyet nem alacsonyít le semmiféle méltatlan indulat, amelyet nem vezet félre semmiféle megpróbáltatás; szükségünk van olyan szabadságra, amelyet semmiféle gonoszság nem győz le. Szükségünk van olyan tiszta értelemre, amellyel egyre jobban megismerhetjük Isten jelenlétét; szükségünk van olyan állhatatosságra, amellyel fölkészülünk a végső találkozásra.

Milyen különös: életünk legfontosabb valóságai közül sokat nem a szemünkkel érzékelünk. Nem látjuk a szeretetet, mégis tudjuk, amikor körülvesz. Nem látjuk a békességet, mégis megérezzük, amikor megérkezik a szívünkbe. Nem látjuk a hűséget sem, csak a gyümölcsseit tapasztaljuk az idő múlásával. Talán a hit útja sem idegen ettől a tapasztalattól. Lehet, hogy nem a szemünk tanul meg először látni, hanem a szívünk tanul meg bízni. Urunk tanítson minket így látni.

Amikor bizonyítékot keresünk – adjon bizalmat. Amikor kapaszkodnánk a látható felé – nyissa meg a szívünk látását. És vezesse el a mi felismerésünket is addig a hitvallásig, amelyben rá is bízunk magunkat.